

disse Ord. Jeg synes, de er ganske ved Siden af, og at det ærede Medlem lukker Øjnene for de faktiske Forhold med Hensyn til Udvalgets Sammensætning. Det forekommer mig i hvert Fald, at den nævnte Frygt for, at Udvalget skulde føre i Retning af en Kirkeforfatning, er aldeles ubegrundet. I det her foreslaaede Udvalg, hvis Sammensætning jo er ganske den samme som Sammensætningen af det af den højtærede Minister i Fjor foreslaaede Udvalg, kan der slet ikke tænkes at ville blive Flertal for et Arbejde i Retning af en Kirkeforfatning. Blandt de 8 Udvalgsmedlemmer, der skal udpeges af Rigsdagen, kan der jo ikke tænkes at blive Flertal for et Arbejde i Retning af en Kirkeforfatning, men Modstand herimod — saaledes er jo den kirkepolitiske Stilling paa Rigsdagen, det er noget, enhver ved. Endvidere foreslaas det, at 8 Udvalgsmedlemmer skal vælges af Landets Menighedsraad, men det er jo en Kendsgerning, at den Grundtvigske Retning er saa stærkt repræsenteret i Menighedsraadene, at der heller ikke blandt disse Udvalgsmedlemmer kan blive Flertal for en Kirkeforfatningspolitik. Saa skal der udpeges 5 Medlemmer af de kirkelige Organisationer, men hverken Valgmenighedernes Repræsentant eller Repræsentanten for „Kirkeligt Samfund“ kan dog heller tænkes at ville gaa med til en Kirkeforfatningspolitik, saa lidt som vel nogen vil paastaa dette om de 5 Medlemmer, der skal udpeges af den højtærede Kirkeminister. Nej, naar man gør Facit op, vil man se, at der ikke er Mulighed for, at Udvalget skulde føre til en Kirkeforfatningspolitik. Det kan derimod, som jeg allerede har nævnt, paa saglig Maade udrede Forholdet mellem Statsmagt og Folkekirke; det, synes jeg, er betimeligt, og derfor ser jeg gerne, at dette Udvalg bliver nedsat.

Jeg skal slutte med at understrege, at alle jo erkender, at Adskillelsen maa komme før eller senere. Det erkender Repræsentanten for det konservative Folkeparti, det erkender ogsaa Venstres Ordfører, ganske vist i forsigtige Vendinger, og Ordføreren for det radikale Venstre var ligeledes inde derpaa. Det er altsaa kun Tidspunktet, der er Uenighed om. Lad os da sagligt i et Udvalg faa undersøgt dette Spørgsmaal om Tidspunktet, det, tror jeg, vil være gavnligt for denne Sag.

Gunnar Fog-Petersen: Det burde ikke være nødvendigt, men jeg vil dog for at forebygge Misforstaaelser gøre den ærede

Forslagsstiller opmærksom paa, at man ikke af Tilslutning til eller af Modstand mod dette Lovforslag kan lære noget som helst om vedkommende Talers Følelser overfor Folkekirken.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at Ministeren tager fejl, naar han mener, at jeg burde kunne forstaa hans Standpunkt. Jeg føler mig overordentlig vel tilpas ved ikke at kunne det; thi naar den højtærede Minister har udtalt sig, som han udtalte sig i Folketinget, saa betyder det, at dette Forslag ikke med Ministerens og hans Partis Hjælp bør nyde Fremme i denne Rigsdagssamling. Hvis Ministerens Udtalelse ikke betyder det, saa betyder den nemlig ingenting, og saa uheldig vil jeg ikke være imod den højtærede Minister at formode, at dette har været Meningen. Derfor føler jeg mig ilde berørt ved, at den højtærede Minister mener, at hans Ord skulde være saa lidt værd, at blot den Omstændighed, at det samme Forslag bliver fremsat fra konservativ Side, var tilstrækkeligt til, at Ministeren og hans Parti med fuld Musik kunde gaa ind derpaa. Saaledes kan man ikke ræsonnere, thi hvad var saa Udtalelserne i Folketinget værd? De maa da have betydet det, jeg nævnte før. Nu ønsker Ministeren Lovforslaget fremmet, og det socialdemokratiske Partis Ordfører har givet sin Tilslutning dertil, men dette er i absolut Strid med Ministerens Udtalelser i Folketinget. Jeg vil udtale det Haab, at det gennem Udvalgsforhandlingen skal lykkes os at faa Lovforslaget fuldstændig forandret, hvis det skal fremmes, saaledes at det bliver et helt andet, end det er nu, og hvis det Lovforslag, som Ministeren talte imod i Folketinget, skulde komme frem, at det saa maa falde i dette høje Ting.

Kirkeministeren (Dahl): Nu forstaaer jeg bedre, hvorfor det ærede 9de Medlem for 6te Kreds ikke kunde forstaa, hvad jeg sagde i Folketinget; det maa være, fordi han ikke kan læse, hvad jeg sagde, og det er klart, at naar han ikke kan læse det, kan han heller ikke forstaa det. Jeg sagde ikke noget om, at et saadant Lovforslag ikke bør nyde Fremme i denne Samling, jeg udtalte, at Ministeriet ikke vilde fremsætte det i denne Samling, men vedkendte mig i samme Aandedræt, at det betød ikke, at vi havde opgivet det, men at vort principielle Forslag ved vort Initiativ vilde komme frem senere. Hvis jeg dermed vilde tilkendegive, at hvis det kom frem fra anden Side, vilde jeg modarbejde det, kunde